

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Уп 12/2014
12.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву О.М. из Б.-Н.Б., кога заступа пуномоћник Г.С., адвокат из Б.- Н.Б., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 23 Уп 50/13 од 26.11.2013. године, уз учешће противне странке Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе Управе за традицију, стандард и ветеране, у предмету доделе стана, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се ОДБИЈА.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца О.М. из Б., за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 1436/11 од 21.02.2013. године, којом је одбијена тужба тужиоца поднета против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе - Управе за кадрове - Одељења за стамбене послове, УП-2 бр.72/2010 од 20.12.2010. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права, Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране, УП-1 бр.257-3/2010 од 02.06.2010. године, којим је одбијен захтев тужиоца, пензионисаног цивилног лица из Н.Б., за давање стана у закуп на неодређено време, заведен под бројем 257-1/2010 од 12.04.2010. године.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносиоц указује да је у управном спору тужбу за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 1436/11 од 21.02.2013. године поднео у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, позивајући се на пресуду Управног суда 19 У 1992/12, којом је исти суд о тужби тужиоца Д.И. из Б., против решења истог туженог органа тужбу уважио и поништио решење туженог органа, те предмет вратио том органу на поновно одлучивање. Указује да је и решење које оспорава у предмету 23 У 1436/11 донето уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку, као и решење које је било предмет оцене у предмету 19 У 1992/12. Наводи да је захтев за добијање стана у закуп поднео у време када Ваздухопловни завод „Мома Станојловић“ није био установа која самостално остварује добит, те да у смислу

Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране („Службени војни лист“ бр.38/05,16/08,26/08 и 39/08) има право на решавање стамбеног питања у Министарству одбране Републике Србије, због чега указује да постоје и материјално-правне повреде закона у проведеном судском поступку. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи побијано решење, тако што ће тужбу за понављање управно-судског поступка уважити и преиначити пресуду Управног суда 23 У 1436/11 од 21.11.2013. године, те тужбу уважити и поништити решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе - Управе за кадрове - Одељења за стамбене послове УП-2 бр.72/2010 од 20.12.2010. године или да захтев уважи и укине побијано решење уз враћање предмета Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за традицију, стандард и ветеране је по налогу Врховног касационог суда доставила све списе који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није дала одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског разлога из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, а по којем тражи понављање судског поступка. Ово из разлога што је тужилац (овде подносилац захтева) као разлог за понављање поступка навео прибављање новог доказа - пресуде Управног суда 19 У 1992/12 од 08.11.2012. године, па је Управни суд стога нашао да поднетом тужбом за понављање поступка није учињено вероватним постојање законског основа за понављање поступка, на који се тужилац позива у тужби, односно да наведена пресуда Управног суда у предмету 19 У 1992/12 не може бити нова чињеница и нови доказ у предмету 23 У 1436/11, будући да не постоји идентичност странака и решења које се тужбом оспорава.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредбе члана 56. став 1. тачка 1. и члана 60. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Ово из разлога што се, и по налажењу Врховног касационог суда, као разлог за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, не може користити као нов доказ, односно нова чињеница пресуда Управног суда 19 У 1992/12 од 08.11.2012. године, будући да није донета у истом управном спору, односно не постоји идентитет предмета спора између те пресуде и пресуде Управног суда 23 У 1436/11 од 21.02.2013. године, која је предмет понављања управно-судског поступка окончаног побијаним решењем.

Врховни касациони суд је ценио све наводе захтева за које је нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења, јер се захтевом не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда дата у том решењу о постојању услова из члана 60. Закона о управним споровима, у вези члана 56. став 1. тачка 1. истог Закона на основу кога је тражено понављање, за одбачај тужбе за

понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 1436/11 од 21.02.2013. године.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 12.09.2014. године Узп 12/2014

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Ђуричић,с.р.